

Raad
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen**

Arrest

nr. 33 230 van 27 oktober 2009
in de zaak RvV 42 670 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE POURCQ
Nachtegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WVD. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2009 "waarbij de verdediging van de tijdelijke machtiging tot verblijf werd geweigerd".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDEUR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 19 juni 2000 België binnen en verklaart zich vluchteling op 20 juni 2000.

Op 9 maart 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juni 2002 neemt de Commissaris-generaal de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 24 maart 2003 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 4 november 2003 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest van de Raad van State nr. 172 586 van 22 juni 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 24 november 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2005 erkent verzoeker het kind dat op 1 december 2005 wordt geboren en waarvan de moeder een Belgische onderdaan is.

Op 6 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 7 mei 2007 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 9 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat aan verzoeker een tijdelijk verblijf wordt toegestaan. In dit document worden de voorwaarden voor een eventuele latere verlenging van het verblijf toegelicht en wordt verzoekers aandacht erop gevestigd dat, in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, de inschrijving slechts zal kunnen plaatsvinden op vertoon van een document dat het bewijs van de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling levert. Bij brief van 26 september 2007 wordt deze beslissing aangevuld.

Verzoeker wordt nog niet in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) omdat hij niet beschikt over de vereiste identiteitsdocumenten. Op 7 februari 2008 meldt verzoeker dat hij geen Iraans paspoort kan verkrijgen. Op 11 april 2008 deelt de raadsman van verzoeker in een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker zich uit vrees niet wenst aan te bieden bij de Belgische ambassade in Iran.

Op 30 juni 2008 wordt de inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker toegestaan zonder dat hij een nationaal paspoort dient voor te leggen. Als voorwaarde voor verlenging wordt uitdrukkelijk vermeld dat hij ondermeer een nationaal paspoort zal moeten voorleggen.

Op 24 november 2008 laat verzoeker weten dat dit een probleem is. Op 7 mei 2009 herhaalt hij dit.

Op 3 juni 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Vosselaar mee dat verzoeker voor de verlenging van zijn verblijfstitel een nationaal paspoort moet voorleggen of minstens een attest van de ambassade, of bewijzen dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om een paspoort om te vragen.

Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 mei 2009 het volgende meedeelt aan de raadsman van verzoeker:

"Gescht,

In antwoord op uw fax van 14 mei 2009 betreffende dhr. M.H.H. moet ik u tot mijn spijt mededelen dat betrokkene moet voldoen aan alle voorwaarden, zoals vermeld in de instructies aan de gemeente Vosselaar van 30/06/2008, opdat zijn tijdelijke verblijfsvergunning zal verlengd worden. Ik verzoek u dan ook uw cliënt aan te moedigen om zo spoedig mogelijk een aanvraag tot het bekomen van een paspoort in te dienen bij de Iraanse ambassade te Brussel."

Dit schrijven vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt. Verwerende partij zet dit als volgt uiteen:

"Exceptie van onontvankelijkheid - geen aanvechtbare rechtshandeling.
De verwerende partij stelt vast dat verzoekers beroep gericht is tegen 'de beslissing dd. 26.5.2009, waarbij de verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf werd geweigerd'. Evenwel is er geen beslissing dd. 26.5.2009, waarbij de verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf werd geweigerd.
De brief aan de raadsman van verzoeker is geen aanvechtbare beslissing.
Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggегреpen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,33). Aldus dient onder een 'beslissing' of 'bestuurshandeling' te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.
Dit is in casu niet zo. Inderdaad is de in casu bestreden brief een niet aanvechtbare rechtshandeling. Er wordt immers in deze brief geen einde gesteld aan het verblijfsrecht en aldus worden er geen wijzigingen aangebracht in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.
Kwestieuze brief is louter informatief, zoals daaruit duidelijk blijkt. Het betreft een antwoord op de fax van verzoekers raadsman dd. 14.5.2009 en er wordt andermaal in meegedeeld dat verzoeker "zo spoedig mogelijk een aanvraag tot het bekomen van een paspoort (moet) indienen bij de Franse ambassade te Brussel", "opdat zijn tijdelijke verblijfsvergunning zal verlengd worden."
Aldus is de brief dd. 26.5.2009 geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling.
(...)"

3.2. In de repliekmemorіe antwoordt verzoeker dat zijn rechtstoestand wel degelijk ingrijpend wordt gewijzigd door deze beslissing. Hij argumenteert dit als volgt:

"Concreet betekent deze maatregel dat verzoeker, minstens tijdelijk, niet meer in het bezit wordt gesteld van een geldige verblijfstitel, zodat hij zich ook niet meer kan legitimeren in geval van een politiere of administratieve controle, dat hij zich niet meer zonder risico kan verplaatsen naar het buitenland, dat zijn arbeidskaart en/of beroepskaart ongeldig worden (of minstens ook niet meer zullen verlengd worden). De geldigheid van voormelde verblijfstitel is derhalve zo essentieel voor een vreemdelingen in het Belgisch rechtsverkeer dat er geen twijfel over kan bestaan dat niet verlenging wel degelijk zijn rechtstoestand ingrijpend in negatieve zin beïnvloedt.
2. Voorbereidende handelingen:
In de rechtspraak en de rechtsleer is er heel wat discussie over de vraag of handelingen die voorafgaan aan een formele beslissing, zoals adviezen, voorstellen, enz..., voor de Raad van State aanvechtbaar zijn.
Het antwoord is in principe negatief, behoudens "indien zij een zeker en definitief schadelijk gevolg hebben gehad en indien een verzoeker voordeel kan halen uit hun vernietiging. Sommige handelingen hebben een voorbereidend karakter, maar zijn anderzijds ook een beslissing: dergelijke voorbeslissingen zijn direct vatbaar voor beroep... Soms wordt aanvaard dat ook schijnbare eindbeslissingen, d.w.z. handelingen die een finale beslissing voorafgaan, doch t.o.v. de burger als een echte beslissing worden voorgesteld, vatbaar zijn voor beroep: een verzoeker mag op de door het bestuur gewekte schijn afgezien dat het hem een definitieve eindbeslissing werd aangezegd. Indien naderhand een echte eindbeslissing wordt genomen, wordt het beroep geacht ook tegen die beslissing gericht te zijn..."
Zie: J. BAERT en G. DE BERSACQUES, Raad van State, afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, Administratieve Rechtsbibliotheek, die Keure, 1996, nrs. 24 en 25.

In casu houdt de bestreden brief / beslissing een definitief oordeel in over de houding van DVZ opzichts de vraag om de verlenging van het verblijf toch toe te staan: uit die brief van 26.05.2009 blijkt zeer duidelijk dat de Minister of zijn gedelegeerde ambtenaar, die terzake bevoegdheid heeft, vindt dat de voorwaarden van verlenging niet vervuld zijn. Het kan niet anders dan dat deze weigering ook wordt zal worden meegedeeld aan de gemeente Vosselaar. Een beslissing met een andere inhoud is uitgesloten.

3. Het gaat in casu ook niet om een zogenaamde louter bevestigende beslissing, een beslissing waarbij een overheidsorgaan een vroeger genomen beslissing herneemt, omdat de aangevochten beslissing d.d. 26.05.2009 genomen werd na een nieuw onderzoek.

Immers, verzoeker en zijn raadsman hadden nieuwe bewijsstukken voorgelegd, waaronder het verslag van CDBV d.d. 18.05.2009 (stuk 8 dossier verzoeker).

Het blijkt weliswaar niet uit de brief d.d. 26.05.2009 dat de nieuw voorgelegde stukken werden onderzocht, doch in elk geval werden ze zeer duidelijk meegedeeld met de uitgebreide brief d.d. 07.05.2009, per fax verzonden op 14.05.2009, gericht aan de Cel Beleidsondersteuning van Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 6 en 7).

"Om van een louter bevestigende beslissing te kunnen spreken, moet het in de eerste plaats om een beslissing gaan waarvan het voorwerp identiek is aan het voorwerp van de eerste beslissing, d.w.z. waarvan de draagwijdte en de gevolgen gelijk zijn. Het bevestigend karakter van een beslissing moet daarenboven beoordeeld worden op basis van de motieven die er aan de grondslag liggen: wanneer de tweede beslissing genomen is omdat zich nieuwe feiten of juridische omstandigheden aanbieden, gaat het niet om een louter bevestigende beslissing.

Er is echter geen sprake van een loutere bevestiging wanneer de bestaande beslissing weliswaar bevestigd wordt, maar dan na een nieuw onderzoek ten gronde of na kennisneming van nieuwe gegevens: in dat geval gaat het om een nieuwe beslissing, d.w.z. een nieuwe uiting van de wil van de overheid die aangevochten kan worden..." (o.c. nrs. 47 en 48).
(...)"

3.3. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

Als verzoekers tijdelijk verblijf wel of niet verlengd wordt, is dit een wijziging in zijn rechtstoestand. De bestreden beslissing betreft echter geen definitieve beslissing in dit verband, maar een correspondentie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekers raadsman, waarin meegedeeld wordt dat verzoeker moet voldoen aan alle voorwaarden opdat zijn tijdelijke verblijfsvergunning zou worden verlengd en waarin verzoeker wordt aangespoord om een paspoort aan te vragen. Deze mededeling waarbij inlichtingen worden verstrekt, kan niet worden beschouwd als een uitvoerbare administratieve rechtshandeling.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in de repliekmemorie, wordt in de brief niet meegedeeld dat de voorwaarden van verlenging niet vervuld zijn, maar wordt meegedeeld dat wordt vastgehouden aan de voorwaarden en wordt verzoeker aangespoord om stappen te ondernemen om de nog niet vervulde voorwaarde te vervullen.

In de mate waarin deze mededeling zou kunnen worden beschouwd als onderdeel van voorbereidende handelingen die de uiteindelijke beslissing (wel of niet verlenging van verzoekers verblijfsat) voorafgaan, wordt het volgende opgemerkt.

Handelingen die enerzijds in de loop van een administratieve procedure door de overheid worden gesteld met het oog op de totstandkoming van een administratieve rechtshandeling maar die zelf geen rechtsgevolgen hebben, zijn niet voor vernietiging vatbaar. De mogelijke onregelmatigheden waarmee zij zouden zijn aangetast, kunnen wel ontvankelijk worden aangevoerd in een beroep tot nietigverklaring van de eindbeslissing. Anderzijds kunnen wel afzonderlijk met een beroep tot nietigverklaring worden bestreden, handelingen ter voorbereiding van een administratieve eindbeslissing die zelf rechtsgevolgen hebben doordat zij onmiddellijk en beslissend de inhoud van de eindbeslissing voor een deel of geheel bepalen en dus een direct en definitief nadeel aan de verzoekende partij berokkenen (RvS 19 november 2003, nr. 125 447, RvS 30 maart 2004, nr. 129 891, RvS 12 mei 2004, nr. 131 341).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van verzoeker geldig was van 30 juni 2008 tot 30 juni 2009. Rond deze laatste datum wordt beslist tot een

17.48

verlenging of tot de niet verlenging. In het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden die aan verzoeker werden meegedeeld, is er een correspondentie ontstaan tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoekers raadsman. Op 28 mei 2009 herhaalde de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker moet voldoen aan alle op 30 juni 2008 meegedeelde voorwaarden en spoort hem aan om een aanvraag te doen om een paspoort te verkrijgen. Hieruit blijkt dat deze mededeling een louter voorbereidende handeling is zonder onmiddellijke nadelige gevolgen. Verzoekers reeds toegestane BIVR was op dat moment nog minstens een maand geldig. Deze handeling kan dus niet met een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring worden bestreden, zodat het beroep niet ontvankelijk is (RvS 19 november 2003, nr. 125 447).

Het beroep is niet ontvankelijk ratione materiae.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

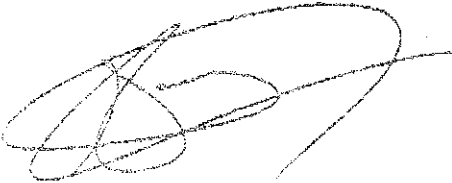
wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET